

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 31/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť I. É., R., zastúpeného advokátom JUDr. R. M., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 9 K 2/2009-162 z 3. júna 2011 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 CoKR 12/2011-176 z 13. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. É. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2012 doručená sťažnosť I. É. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k.

9 K 2/2009-162 z 3. júna 2011 a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoKR 12/2011-176 z 13. septembra 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že je úpadcom a na jeho majetok bol uznesením okresného súdu sp. zn. 9 K 2/09 z 25. marca 2009 vyhlásený konkurz. Dňa 15. marca 2011 sťažovateľ doručil okresnému súdu návrh (podnet) na zrušenie konkurzu z dôvodu, že medzičasom zanikla jeho základná podmienka, a to pluralita veriteľov. Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že do konkurzu sa „prihlásili iba 2 veritelia Z. N., R., a P., a s., B., pričom pohľadávka Z. N. bola správcom v celom rozsahu popretá. V incidenčnom konaní bola žaloba Z. N. zamietnutá rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 25. júna 2010 sp. zn. 9 Cbi 29/09-41, ktorý bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoKR 35/2010-59. Na základe predmetných skutočností tak vo vyššie uvedenom konkurznom konaní vystupuje iba 1 veriteľ: P., a. s., B. Táto skutočnosť podľa zákona č. 7/2005 Z. z. aj právnej doktríny (Konkurzné právo na Slovensku a v Európskej únii: Milan Ďurica, Vydavateľstvo: Euro Kódex, Bratislava, 2010) z dôvodu absencie podmienky plurality veriteľov neumožňuje ďalšie pokračovanie v konkurznom konaní. Uznesením Okresného súdu Košice I z 3. 6. 2011 však bol návrh sťažovateľa na zrušenie konkurzu zamietnutý, čo napriek odvolaniu sťažovateľa z 21. 6. 2011 potvrdil uznesením z 13. 9. 2011 (zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 3. 11. 2011 s účinkami podľa zákona č. 7/2005 Z. z.) aj Krajský súd v Košiciach.“

Sťažovateľ sa domnieva, že „absencia plurality veriteľov je esenciálna náležitosť konkurzného konania, ktorú súd skúma v zmysle O. s. p. i podľa ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. v každom štádiu konania, keďže konkurz je súbehom veriteľov (concursum creditorum) na rozdiel od exekúcie vedenej iba pre 1 veriteľa“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že „V § 102, ods. 2 aktuálne platného zákona č. 7/2005 Z. z. je exeperssis verbis uvedené, že súd rozhodne aj bez návrhu o zrušení konkurzu, ak zistí, ak tu nie sú predpoklady na konkurz.“

S poukazom na uvedené sťažovateľ uzavrel, že „Nesprávnym postupom porušovateľov základného práva sťažovateľa je aplikácia zákona Okresným súdom Košice I aj Krajským súdom v Košiciach v rozpore s jeho paragrafovaným znením, súdnou judikatúrou aj právnou doktrínou a z toho vyplývajúca kolízia so základnými postulátmi právneho štátu obsiahnutými nielen v Ústave Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ale aj v ústavnom zákone č. 2/1991 Zb. Listine základných práv a slobôd ako i v multi - a plurilaterálnych zmluvách prijatých SR vrátane Rímskeho dohovoru z roku 1950. Výkladom napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Košice I aj Krajským súdom v Košiciach by totiž konkurz bol vedený iba pre 1 veriteľa obdobne ako exekúcia, čo je právne neprípustné. Sťažovateľ sa pritom domnieva, že na základe porušenia jeho základného práva má nárok na primerané finančné zadostučinenie (IV. ÚS 210/04) v sume 21 700,- € zodpovedajúcej výške dražobnej ceny jeho bytu, ktorá by mu mala byť pri zrušení konkurzu vyplatená. Táto suma je totožná so všeobecnou cenou bytu ohodnotenou znalcom Ing. O. B. v znaleckom posudku č. 22/2010 z 3. 5. 2010.“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti I. É... na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivý proces podľa čl. 46, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov uznesením Okresného súdu Košice I z 3. 6. 2011 sp. zn. 9 K 2/2009-162 a uznesením Krajského súdu v Košiciach z 13. 9. 2011 sp. zn. 4 CoKR 12/2011-176 porušené bolo.

Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 13. 9. 2011 sp. zn. 4 CoKR 12/2011-176 a vec sa vracia tomuto súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

I. É... sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 21 700,- €, ktoré sú mu Okresný súd Košice I a Krajský súd v Košiciach povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne do 2 mesiacov od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.

I. É... sa priznáva náhrada trov konania vo výške 788,74 € za 2 úkony právnej pomoci á 386,74 € a 2 x režijný paušál á 7,63 €, ktorú sú mu Okresný súd Košice I a Krajský súd v Košiciach povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 2 mesiacov od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V nadväznosti na to ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 9 K 2/2009-162 z 3. júna 2011

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity,

ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, a to predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa princípu subsidiarity ústavného súdu vyplývajúceho z poslednej vety čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho práv namietaným uznesením okresného súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním odvolania proti prvostupňovému uzneseniu súdu.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorá smeruje proti namietanému uzneseniu okresného súdu odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 4 CoKR 12/2011-176 z 13. septembra 2011

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu v sťažnosti označeného základného práva došlo v dôsledku nesprávnej aplikácie zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) „v rozpore s jeho paragrafovaným znením, súdnou judikatúrou a právnou doktrínou a z toho vyplývajúca kolízia so základnými postulátmi právneho štátu...“.

Podstatou argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s posudzovaním dôvodnosti jeho návrhu na zrušenie konkurzu v dôsledku odpadnutia podmienky plurality veriteľov.

Krajský súd v namietanom uznesení učinil záver, že zákon č. 7/2005 Z. z. „*taxatívne vymenúva zákonné dôvody, ktoré sú potrebné pre zrušenie konkurzu, avšak absencia plurality veriteľov, ktorá právna skutočnosť nastala v priebehu prebiehajúceho konkurzu nie je zákonným dôvodom pre zrušenie konkurzu tak, ako to požadoval odvolateľ (t. j. sťažovateľ, pozn.) vo svojom odvolaní*“.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov. Podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd nie je súdom vyššej

inštalácie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a zásadne sa nepoužívajú na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho

účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietané uznesenie krajského súdu, pričom nezistil, že by interpretácia a aplikácia príslušných právnych noriem krajským súdom mohla zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, krajský súd svoje právne závery podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keď sa v celom rozsahu stotožnil so závermi uznesenia okresného súdu č. k. 9 K 2/2009-162 z 3. júna 2011 označiac ich za presvedčivé. Krajský súd vyjadril taktiež súhlas s prvostupňovým uznesením, aj pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci a jej právne posúdenie, konštatujúc, že *„Skutkový stav sa nezmenil ani v priebehu odvolacieho konania, a preto na zistenia uvedené v odôvodnení rozsudku (správne má byť uznesenie, pozn.) a na právne normy, ktoré použil súd prvého stupňa odvolací súd poukazuje, v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.).“*.

Krajský súd napokon k veci dodal, že *„Zákon o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z. z. v platnom znení pozná zrušenie konkurzu len podľa ustanovenia § 102 ods. 1 a to, ako súd zistí, že majetok úpadcu nepostačuje ani na úhradu pohľadávok proti podstate, a podľa ustanovenia § 102 ods. 2 po splnení konečného rozvrhu výťažku a napokon podľa § 103 ods. 1 v prípade, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa o vyhlásení konkurzu tak, že zastavil konkurzné konanie.“*.

Pri preskúmaní namietaného uznesenia krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového

aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na to považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu č. k. 9 K 2/2009-162 z 3. júna 2011, v ktorej sa uvádza:

„Tunajší súd po preskúmaní návrhu navrhovateľa doručeného tunajšiemu súdu dňa 15. 03. 2011 ako aj súdneho spisu zistil, že podmienky pre vyhlásenie konkurzu na majetok boli splnené z dôvodu plurality veriteľov a keďže zákon o konkurze a reštrukturalizácii pre vedenie konkurzného konania v žiadnom svojom ustanovení nevyžaduje pluralitu veriteľov počas prebiehajúceho konkurzného konania, pričom účastníkom konania je aj naďalej veriteľ P., a. s., vykonávajúci funkciu zástupcu veriteľov namiesto veriteľského výboru, ktorý si riadne prihlásil svoje dve pohľadávky, dospel súd k záveru, že podmienky konania pre vedenie konkurzného konania sú aj naďalej splnené. Zároveň súd prihliadal aj na tú skutočnosť, že prevažná časť majetku dlžníka už bola počas konkurzného konania speňažená a výťažok zo speňaženia bude rozvrhnutý v konečnom rozvrhu výťažku veriteľovi, ktorý si riadne prihlásil svoje pohľadávky, pričom dlžník bude môcť do zrušenia konkurzu po splnení konečného rozvrhu výťažku požiadať na tunajšom súde za podmienok uvedených v ust. § 166 a nasl. ZKR domáhať sa zbavenia svojich dlhov, čo by v prípade zrušenia konkurzu z dôvodu absencie plurality veriteľov nebolo možné a veritelia dlžníka by si opätovne mohli nárokovať uspokojenie svojich pohľadávok po zrušení konkurzu u dlžníka.“

Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu by mohla byť opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti namietaného uznesenia s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. To však nie je prípad sťažovateľom namietaného rozhodnutia krajského súdu.

Sťažovateľ upriamil pozornosť aj na to, že s účinnosťou od 1. januára 2012 došlo k novelizácii zákona č. 7/2005 Z. z. zákonom č. 348/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, k novelizácii § 102 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) s tým, že podľa v súčasnosti účinného znenia súd rozhodne aj bez návrhu o zrušení konkurzu, ak zistí, že tu nie sú predpoklady na konkurz.

Podľa § 167 ods. 2 v spojení s § 154 ods. 1 OSP je pre uznesenie rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Skutkový a právny stav v čase vyhlásenia rozhodnutia je pre súd záväzný a rozhodujúci v sporových i nesorových konaniach v prípadoch, keď sa rozhoduje konštitutívne alebo deklaratórne (pozri Števček, Ficová a kol.: Občiansky súdny poriadok. Komentár, I. vydanie Praha: C-H-BECK 2009, s. 410).

Aj keď z v súčasnosti účinného znenia § 102 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. vyplýva, že v prípade absencie plurality veriteľov, teda zániku predpokladov na konkurz, musí súd rozhodnúť aj bez návrhu o zrušení konkurzu, v čase rozhodovania krajského súdu o odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu č. k. 9 K 2/2009-162 z 3. júna 2011, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na zrušenie konkurzu, to tak nebolo. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (v danom prípade zákonom č. 7/2005 Z. z.) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, IV. ÚS 11/2011, I. ÚS 431/2011).

Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd ako odvolací súd svoje uznesenie ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a pritom postupoval v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou, ústavný súd dospel k záveru, že ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné, resp. neudržateľné do tej miery, aby mohlo mať za následok porušenie označeného základného práva sťažovateľa. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozhodnutím krajského súdu

nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu, resp. rozhodnutia (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uzavrel, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k jeho porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2012